

Arrest

nr. 141 424 van 20 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 maart 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2014 diende verzoeker een asielaanvraag in. Het Nederlands werd bepaald als taal van het onderzoek, gelet op de vraag van verzoeker om bijstand van een tolk in de taal Arabisch.

Uit het Eurodac-verslag blijkt dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Cremona (Italië) op 17 september 2014.

Op 21 oktober 2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III Verordening) gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De Italiaanse instanties erkenden later, op 16 januari 2015, alsnog verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van de Dublin-III Verordening.

Op 10 maart 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoeker betekend.

Op dezelfde dag werd tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

De bijlage 26quater vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van Palestijnse herkomst, vroeg op 29.09.2014 asiel in België. Hij legde een identiteitskaart met nummer 802307710, afgegeven op 04.07.2011, voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 17.09.2014 werden geregistreerd te Cremona (Italië) en dit vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 21.10.2014 en verklaarde dat hij op 21.08.2014 vanuit Gaza naar Egypte reisde. Na een verblijf van een week in Egypte vervolgde de betrokkene zijn weg naar Libië, vanwaar hij met zowat tweehonderd andere personen per boot vertrok. De betrokkene stelde verder dat hij en de andere personen op zee werden opgepikt door de Italiaanse marine en naar Napels werden gebracht. Van Napels werd de betrokkene naar Milaan gebracht. Daar werd hij ondergebracht in een opvangcentrum van het Rode Kruis. Daarna werd de betrokkene naar een open opvangcentrum in Cremona gebracht. Daar verbleef hij vijf dagen alvorens met de trein via Frankrijk door te reizen naar België.

Op 21.10.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De Italiaanse instanties erkenden later, op 16.01.2015, verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België volgens de betrokkene het enige land is dat Palestijnen als vluchteling erkent en omdat hij drie in België verblijvende neven heeft. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij familie heeft in België en niet in Italië. Hij voegde toe dat Italië niets doet voor vluchtelingen.

Middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 21.11.2014 verzoekt de betrokkene dat de Belgische instanties zijn aanvraag zouden behandelen omdat hij in België verblijvende familie heeft en omdat volgens hem ten aanzien van Italië niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De betrokkene wijst op systematische tekortkomingen in het Italiaanse opvangsysteem, verwijst naar onder meer het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (04.11.2011, nr. 29217/12), rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 132.090), het interview van 07.03.2014 met Daniela di Capua, directeur van de Centrale Diensten van het SPRAR-opvangnetwerk en het artikel "Italy abandons Refugees without Food, Shoes".

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de

Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De door de betrokkene aangevoerde stukken geven volgens ons geen aanleiding te besluiten dat ten aanzien van Italië niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij op zee werd opgepikt door de Italiaanse marine en naar Napels werd gebracht. Van Napels werd de betrokkene naar Milaan gebracht. Daar werd hij ondergebracht in een opvangcentrum van het Rode Kruis. Daarna werd de betrokkene naar een open opvangcentrum in Cremona gebracht. Daar verbleef hij naar eigen zeggen vijf dagen alvorens met de trein via Frankrijk door te reizen naar België. De betrokkene werd vanaf zijn aankomst in Italië onderdak en bijstand geboden. Er kan dan ook bezwaarlijk worden geopperd dat de Italiaanse instanties hem aan zijn lot overlieten.

We merken op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het recente arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een op 21.09.1989 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 21.10.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene verder geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de

betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden.

We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 16.01.2015, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk waren geworden, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene bevestigden. In hetzelfde schrijven vragen ze de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan-Malpensa en delen ze mee dat de betrokkene zal worden toegewezen aan een opvangstructuur die in het leven werd geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang en bijstand biedt aan personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen. De Italiaanse instanties zijn volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 geenszins verplicht tot het geven van deze informatie. Het feit dat ze in hun antwoord d.d. 16.01.2015 meedelen, toezeggen dat de betrokkene aan een welbepaald project van opvang zal worden toegewezen toont volgens ons aan dat de betrokkene na overdracht adequate opvang en bijstand zal worden aangeboden.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat zelfs indien hem opvang zou worden geboden hij zou terecht komen in mensonwaardige omstandigheden merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot april 2014, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 26, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : vier in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en twee in Bari (pagina 46, §4). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en dient te worden gelijkgesteld met "mensonwaardige omstandigheden", zoals door de betrokkene in het schrijven d.d. 21.11.2014 wordt geopperd.

Recente bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen eveneens aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

In het reeds geciteerde AIDA-rapport (p. 45) wordt opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van de SPRAR-centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 45, alinea 5).

Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capua levert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen.

Het aangehaalde persbericht, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", gaat over het aantreffen van twee aan hun lot overgelaten groepen immigranten in respectievelijk Rome en Milaan. Uiteraard betreft het betreurenswaardige feiten, maar we benadrukken dat het twee groepen van telkens 160 à 170 personen betrof en geenszins om structurele toestanden ging.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013

aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 25, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Betreffende het verblijf in België van drie neven langs vaderszijde merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neven verblijven dan wel in de hoedanigheid van begunstigden van internationale bescherming in België zus maar kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 wijzen we er op dat artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. We merken op dat artikel 16(1) hereniging vanwege een toestand van afhankelijkheid uitdrukkelijk beperkt tot een kind, broer, zus of ouder van de aanvrager. In het geval van de betrokkene betreft het neven, wat impliceert dat artikel 16(1) in dit geval niet van toepassing is. Wat de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 betreft komt het er ons inzien op aan te bepalen of de overdracht van de betrokkene aan Italië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven. Er moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Het loutere inroepen van het feit dat de betrokkene in België familie heeft en in Italië niet is in deze niet voldoende. We wensen te beklemtonen dat uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet blijkt dat de betrokkene en zijn drie neven langs vaderszijde in hun land van herkomst een effectief gezinsleven deelden. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de

betrokkene aan Italië geen schending betekent van een reëel bestaand familie- en gezinsleven en derhalve ook geen inbreuk impliceert van artikel 8 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties”.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwijking en machtsoverschrijding inhoudt :*

Schending van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,

Schending van de artikelen 3.2 en 17 van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend,

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en

Schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.

Overwegende dat artikel 3.2 van de Verordening 604/2013 bepaalt :

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Overwegende dat artikel 17, §1 Verordening 604/2013 bepaalt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd”

Dat de bestreden beslissing stelt dat volgens de Verordening 604/2013 België niet verplicht is om de asielaanvraag van de eiser in België te behandelen;

Dat, evenwel, artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”;

Dat, volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, deze bepaling in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/België en Griekenland);

Dat het EHRM in verschillende arresten heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Dat, in deze omstandigheden, artikel 3 EVRM de verplichting inhoudt de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk);

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie deze verplichting heeft bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken c-411/10 en C493/10);

2.

Dat het volgens de bestreden beslissing “aan de betrokkene toekomt (sic) om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

De door de betrokkene aangevoerde stukken geven volgen ons geen aanleiding te besluiten dat ten aanzien van Italië niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan”.

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld in zijn uitspraak van 21 december 2011 in de gevoegde zaken c-411/10 en C-493/10, over de Verordening 343/2003 die nu vervangen werd door Verordening 604/2013 dat:

“80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

(...)

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling

(...)

91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico's mogelijk is.

(...)

94 Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest

(...)

106. Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.”;

Dat uit de formulering “wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling” kan afgeleid worden dat de tegenpartij zich moet baseren op alle elementen waarover ze beschikt, waaronder de informatie aangebracht door de eiser om aan te tonen dat hij een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest maar ook de informatie waarover de tegenpartij zelf beschikt en die wordt geciteerd in de bestreden beslissing ;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 137.696 van 30 januari 2015 heeft geoordeeld dat:

“De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdring de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, §39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, §448).

De gemachtigde had in casu moeite moeten doen na te gaan of er in het geval van verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan gelet op de informatie in haar bezit en die zij overigens partieel citeert ter staving van de bestreden beslissing.

Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, blijkt op het eerste gezicht noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek conform artikel 3 van het EVRM en de relevante rechtspraak van het EHRM werd gevoerd naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name een nauwkeurig onderzoek in het kader van opvang voor Dublinterugkeerders wiens asielaanvraag nog niet definitief werd behandeld in Italië”.

Dat, op basis van de informatie in het bezit van de tegenpartij, de bestreden beslissing had moeten oordelen dat een repatriëring van de eiser naar Italië een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM;

Dat de beslissing in elk geval niet voldoende motiveert waarom dit niet het geval zou zijn;

Dat de bestreden beslissing zich baseert op het feit dat de eiser al 5 dagen zou hebben verbleven in een opvangcentrum in Italië om te oordelen dat “bezwaarlijk kan worden geopperd dat de Italiaanse instanties hem aan zijn lot overlieten”;

Dat de eiser al na 5 dagen besloten heeft om Italië te verlaten. Dat dit geen aanwijzing is zijn van dat de opvangomstandigheden goed waren bij zijn opvang in Italië;

Dat bovendien het feit dat de eiser gedurende enkele dagen opvang kreeg in Italië niet onmiddellijk impliceert dat hij opnieuw opvang zal kunnen krijgen bij een terugkeer naar Italië in het kader van de Dublinreglementering gezien er op het moment van aankomst van eiser in Italië misschien net een plaats vrij was maar dat dit niet noodzakelijk het geval is verschillende maanden later, zeker nu men weet dat de opvangcrisis en de tekortkomingen in het asielsysteem in Italië nog zijn verslechterd ;

Dat deze conclusie van de bestreden beslissing niet steunt op objectieve feiten die van aard zouden kunnen zijn om de argumenten van de eiser weer te leggen, zoals aangehaald in de brief die aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gestuurd op 21 november 2014 (stuk 3);

Dat deze brief aanhaalde dat:

“Daarnaast vraagt mijn cliënt om zijn asielaanvraag in België te behandelen gelet op de systematische tekortkomingen in het opvangsysteem in Italië voor asielzoekers, wat op duidelijke wijze werd veroordeeld door het EHRM in een recent arrest TARAKHEL t. Zwitserland waarin het Hof stelde dat als er geen individuele garanties van Italië zijn op aangepaste opvang voor een specifieke asielzoeker er een schending is van artikel 3 EVRM (EHRM, TARAKHEL t. Zwitserland, nr. 326/2014 van 4 november 2014) ook al omdat er een risico is dat er geen enkele opvang beschikbaar zou zijn en als die dan toch zou beschikbaar zijn, dan riskeert de asielzoeker terecht te komen in een centrum in mensonwaardige omstandigheden (gewelddadige omgeving, onbewoonbare centra, gebrek aan gezondheidszorg en psychologische begeleiding, gebrek aan rechtsbijstand edm.).

Een samenvatting van dit arrest vind u in bijlage.

In het geval van mijn cliënt kan ook geen garantie worden gegeven dat hij van aangepaste opvang in menswaardige omstandigheden zou kunnen genieten, rechtsbijstand zou krijgen en psychologische begeleiding. Bovendien zou hij dan van zijn in België aanwezige familieleden worden gescheiden.

In een arrest nr. 132.090 van de RVV van 24 oktober 2014 werd een bijlage 26quater opgeschort omdat de Raad van oordeel was dat de meest recente informatie over systeemfouten in de opvang van asielzoekers in Italië wees op een verslechtering van de situatie en er derhalve een rigoureuus onderzoek diende te gebeuren van deze informatie met het oog op het onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM”;

Dat dit aantoont dat de situatie in Italië zo ernstig is dat de eiser een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling zou hij overgedragen worden aan de Italiaanse asielinstanties;

3.

Dat de bestreden beslissing zich op arresten van het EHRM baseert om te beweren dat de situatie in Italië niet ernstig genoeg zou zijn om te oordelen dat toepassing had moeten worden gemaakt van het soevereiniteitsbeginsel (artikel 17 Verordening 604/2013) om de eiser niet naar Italië te repatriëren. Dat, volgens de bestreden beslissing de situatie in Italië “niet kan worden gelijkgesteld met een systematisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep, zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland”;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 132.090 van 24 oktober 2014 eveneens betreffende een beslissing van uitwijzing van een asielzoeker naar Italië in toepassing van Verordening 604/2014 (stuk 4), heeft geoordeeld dat:

“Gelet op het gegeven dat artikel 3 van het EVRM een onderzoek veronderstelt op grond van recente informatie, op actualiteit van de bewijsstukken die aangebracht worden door de verzoekende partij, alsook op het feit dat een aantal van deze stukken uitgaan van UNHCR en de Raad van Europa, en de vaststelling dat deze stukken prima facie erop kunnen wijzen dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië als asielzoeker aan onmenselijke of vernederende behandelingen zou kunnen worden blootgesteld, voert de verzoekende partij een ernstige grief aan. Minstens moet worden vastgesteld dat de verwerende partij het rigoureuus onderzoek dat artikel 3 van het EVRM vereist, niet op zorgvuldige wijze heeft gevoerd”;

Dat de situatie in Italië dus wel ernstig genoeg is om te oordelen dat geen asielzoeker ernaar uitgewezen mag worden zonder artikel 3 van het EVRM te schenden;

Dat de bestreden beslissing oordeelt dat “op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden”;

Dat, echter, zoals blijkt uit het arrest EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 251, elke asielzoeker tot een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep behoort die behoefte heeft aan bijzondere bescherming, zoals blijkt uit een brede consensus op Europees niveau betreffende de nood aan specifieke bescherming, zoals blijkt uit de Conventie van Genève, het mandaat en de activiteiten van het UNHCR alsook de minimumnormen vastgelegd in de Europese Richtlijnen betreffende het onthaal van asielzoekers;

Dat het feit dat de eiser tot de bevolkingsgroep van asielzoekers dus voldoende is om bijzonder kwetsbaar te zijn, zonder dat hij bijkomende elementen moet aanbrengen;

4.

Dat de bestreden beslissing wijst op het feit dat de eiser toegewezen zal worden aan een opvangstructuur die in het leven werd geroepen door het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang en bijstand biedt aan personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen;

Dat de bestreden beslissing in dit opzicht als volgt luidt:

"We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 16.01.2015, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk waren geworden, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene bevestigden. In hetzelfde schrijven vragen ze de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan-Malpensa en delen ze mee dat de betrokkene zal worden toegewezen aan een opvangstructuur die in het leven werd geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang en bijstand biedt aan personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Italië worden overgedragen. De Italiaanse instanties zijn volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 geenszins verplicht tot het geven van deze informatie. Het feit dat ze in hun antwoord d.d. 16.01.2015 meedelen, toezeggen dat de betrokkene aan een welbepaald project zal worden toegewezen toont volgens ons aan dat de betrokkene na overdracht adequate opvang en bijstand zal worden aangeboden";

Dat de bestreden beslissing dit als een garantie beschouwt dat de fundamentele rechten en vrijheden van de eiser beschermd zullen worden na zijn repatriëring naar Italië;

Dat ten eerste de bestreden beslissing een zeer subjectieve interpretatie maakt van de informatie die door de Italiaanse instanties worden meegedeeld, zoals blijkt uit het gebruik van "toont volgens ons";

Dat er geen zekerheid bestaat dat dit werkelijk zal gebeuren zoals hieronder aangetoond en er worden ook helemaal geen individuele garanties gegeven dat de eiser in een specifiek opvangcentrum zou kunnen worden opgevangen nu het helemaal niet duidelijk is of er nog plaats is in die opvangstructuur die in het leven werd geroepen met hulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen ;

Dat de Italiaanse overheden enkel hebben meegedeeld dat de eiser zal worden "toegewezen" aan een opvangcentrum zonder verdere precisering zodat het onduidelijk is of de eiser, gelet op de opvangcrisis in Italië waar de opvangcentra voor vluchtelingen overvol zitten, effectief zal worden opgevangen ;

Dat een dergelijke vage, algemene stelling absoluut niet afdoende is om zekerheid te hebben over d vraag of de opvang effectief in de praktijk zal worden gegarandeerd ;

Dat het niet voor niets is dat het EHRM in de zaak TARAKHEL t. Zwitserland heeft geoordeeld dat er specifieke en aangepaste individuele garanties moeten zijn van Italië omtrent de opvang gezien er anders een reëel risico bestaat dat het recht op opvang en sociale, juridische, medische en psychologische bijstand niet wordt gerealiseerd ;

Dat een dergelijke vage stijlformule zoals deze vervat in de bestreden beslissing niet van aard is om te overtuigen dat er aangepaste, individuele opvang zal zijn voor de eiser in geval van terugkeer naar Italië gezien het enkel gaat om een intentieverklaring, een belofte om het te proberen het nodige te doen met de middelen die men heeft, maar zonder absolute, ferme garanties ;

Dat gelet op de talrijke problemen in het verleden in de opvang van asielzoekers in Italië waar de tegenpartij weet van heeft, er meer dan een algemene, vage intentieverklaring moet worden gegeven door de Italiaanse overheden ;

Dat er op grond van het AIDA-rapport niet kan worden gesteld dat er thans geen probleem bestaat inzake opvang van asielzoekers waarvan de eiser het slachtoffer zou kunnen zijn;

Dat, specifiek over de centra waarover verwezen werd in de bestreden beslissing, het rapport vaststelt dat:

"In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund. At present, 13 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 4 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 2 in Bari. They can accommodate a total of 572 Dublin Returnees. CIR runs an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places.

However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organized settlements. If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARAs. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay". (p. 46);

Dat er dus geen zekerheid bestaat dat er voldoende plaats is in de centra voor Dublin Returnees. Dat, zou de eiser werkelijk een plaats krijgen, de opvang van de eiser in zulk centrum slechts tijdelijk is, tot aan de bepaling van zijn juridische situatie;

Dat de eiser vervolgens terug beroep zal moeten doen op de gewone opvangstructuren of zelf zijn eigen opvang zal moeten organiseren. Dat dit een reëel risico inhoudt van onmenselijke of vernederende behandeling en er kan alleen maar worden vastgesteld dat in de huidige stand van zaken de Italiaanse overheden onvoldoende individuele garanties hebben geboden dat de eiser effectief plaats zal hebben in één van de "Dublinopvangcentra" en dit voor de gehele duur van zijn asielprocedure nu er wordt vastgesteld in het bovenvermeld rapport dat het gebeurt dat Dublinterugkeerders geen plaats krijgen in de opvangcentra ;

Dat het bovendien om tijdelijke opvang gaat en indien een asielzoeker in een dergelijk centrum is opgevangen geweest er niet altijd een doorstroom mogelijk is naar een ander soort opvangcentrum, opnieuw omwille van plaatsgebrek ;

Dat blijkt uit het AIDA-rapport dat de andere centra overbevolkt zijn:

"If there is no place in both SPRAR Structures and CARA centres, the Prefecture should by law grant a financial allowance, for the period needed a place is being found for them in one of the accommodation centres. The financial allowance should be provided in two instalments: the first instalment should amount to 557.80 Euros (27.89 per day), covering the first 20 days; the second 418.35 Euros, covering the following 15 days.

Nevertheless, in practice this provision has never been applied. In fact, where there is no place available in neither the SPRAR System nor the CARA centres, the Prefecture, nevertheless, sends asylum seekers to those structures, thereby exceeding the maximum reception capacity of these facilities; the consequence is a phenomenon of overcrowding and a deterioration of the material conditions. The law does not provide a definition of "adequate standard of living and subsistence" and does not envisage specific financial support for different categories, such as people with special needs.

It may also happen that asylum seekers have neither access to reception centres, nor to the financial allowance. In these cases they are obliged to live in self-organised settlements that have flourished in metropolitan areas. These self-organised settlements are usually overcrowded, have very bad living conditions and asylum seekers are not integrated into society. A clear example of this serious situation concerning the reception conditions in Italy is given by the Salam Palace, an abandoned university building located in a southern suburb of Rome, occupied by approximately 800 refugees from Sudan and the Horn of Africa" (p. 50);

Dat er voorbeelden worden gegeven van verschillende opvangcentra, waaronder "in the CARA of Crotone (in Calabria, in the south-east of the country) 1.500 asylum seekers are accommodated in 2 different sort of facilities. 700 persons are hosted in prefabricated housing units" (moduli abitativi), which

include a toilet, but no kitchen. 800 asylum seekers are placed in containers, each of them hosting 10-12 persons. These containers do not have a toilet inside” en “a member of the municipality of Vizzini (near Catania), Giuseppe Coniglione, after his recent visit to the CARA of Mineo has reported that migrants and asylum seekers met inside the centre “sleep on sponge mattresses without sheets, toilets do not work properly and there is no shower inside the housing units”(p. 53);

Dat wanneer een asielzoeker al het geluk heeft om een plaats te hebben in een opvangcentrum, de materiële omstandigheden in die centra de bescherming van fundamentele mensenrechten helemaal niet kunnen garanderen;

Dat de bestreden beslissing zelfs toegeeft dat de beschikbare informatie aantoont dat er een “moeilijke situatie” is maar beperkt er zich dan op laconieke wijze toe te stellen dat er maatregelen zouden worden genomen door de Italiaanse overheden om “bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden” zonder dat ook effectief wordt onderzocht of deze maatregelen afdoende zouden zijn, quod non;

Dat in de geciteerde informatie van de verzoeker integendeel blijkt dat de opvangomstandigheden nog steeds miserabel zijn, er sprake is van gebrek aan opvang, juridische, sociale, medische en psychologische bijstand en daarom is het argument van verzoeker over de systeemfouten in Italië niet op geldige en overtuigende wijze onderzocht en beantwoord ;

Dat de bestreden beslissing, ook al wordt er verwezen naar een vage intentieverklaring van de Italiaanse overheden die stellen een opvangcentrum te zullen aanduiden voor de verzoeker (zonder verdere precisering) helemaal heeft nagelaten een grondig onderzoek te doen naar de materiële opvangcondities waar de eiser in zal terechtkomen, als hij al opvang zou krijgen, gezien blijkt uit de talrijke rapporten waar de tegenpartij kennis van heeft dat deze materiële opvangomstandigheden zeer vaak mensonwaardig zijn en in strijd met artikel 3 EVRM of het artikel 4 van het Handvest van grondrechten van de EU ;

Dat een dergelijk gebrek aan onderzoek en motivering in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen in combinatie met de artikelen 3.2 en 17.1 van de EU-Verordening 604/2013 en het artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU ;

Dat een voorstel tot resolutie van het parlement van de Raad van Europa, “The large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores” van 9 juni 2014 (stuk 7, bl 3-4) als volgt luidt:

“1. The increased arrival of mixed migratory flows to Italian shores has put the migration policies of Europe in general, and of Italy in particular, under considerable pressure. Comprehensive approaches to the evolving trends are still required for the international protection and human rights of many children, women and men.

2. In 2013, 42 925 irregular migrants, around 27 800 of them asylum seekers, arrived in Italy via the Mediterranean Sea. Hundreds of others perished at sea. In 2014, by 12 May, 36 627 had already arrived.

3. On 3 October 2013, the unprecedented loss of 368 migrants’ lives in a single shipwreck off the coast of Lampedusa caused a global shock wave and served as a turning point for change.

4. The Parliamentary Assembly commends the improved efforts by the Italian authorities to respond to the emergencies, in particular through the Mare Nostrum operation, but there is still a dire need of structural challenges to make the Italian and European systems fit for purpose. On the one hand, adequate reception capacities, proper identification and subsequent control of movement of the identified people, and swift and transparent processing of mixed migration flows are requirements that need to be fully met by the Italian authorities. On the other hand, the European authorities have to redefine their immigration policies and regulations and to support them with adequate financial and operational means.

5. Many migrants do not want to stay in Italy because they want to join their relatives or look for better job opportunities in other European countries. This causes irregular movements to other parts of Europe which undermine confidence in the European legal order and highlight the need for a review of the Dublin Regulation and its implementation

6. The Assembly recalls its Resolution 1820 (2011) “Asylum seekers and refugees: sharing responsibilities in Europe”, and stresses that all Council of Europe member States and the European Union should display

more solidarity with Italy and other European front-line countries currently faced with arrivals of migrants from the southern Mediterranean. In return, Italy and the other European front-line countries need to assure their European partners that they will take all necessary measures to ensure that people who enter the country irregularly do not continue their journey into other member States of the Council of Europe. The same Resolution 1820 (2011) called on the European Union to “modify the Dublin system, ... both to ensure fair treatment and appropriate guarantees for asylum seekers and beneficiaries of international protection and also to assist individual member States to face possible situations of exceptional pressure”.

7. The Assembly therefore calls on the Italian authorities to implement a comprehensive series of measures to deal with mixed migratory arrivals in Italy, including:

7.1. with regard to managing the arrival of mixed migratory flows, to:

7.1.1. continue to carry out its supportive search and rescue operations, in close co-operation with other member States’ operations and joint operations of the European Agency for the Management of Operational Cooperation at the External Borders of the Member States of the European Union (Frontex);

7.1.2. step up its efforts to arrest traffickers and smugglers and ensure that those arrested are brought to justice; well publicised deterrent sentences for those convicted should follow;

7.1.3. secure a reliable, fair and transparent system to identify migrants immediately after their arrival on the shores and to establish swiftly who is entitled to asylum and international protection, in order to protect genuine refugees and asylum seekers;

7.1.4. ensure the respect of principles and provisions of the Dublin Regulation as regards the responsibilities of the country of first arrival;

7.2. with regard to reception and detention capacities, to:

7.2.1. ensure adequate reception conditions and medical assistance in accordance with relevant human rights and humanitarian standards;

7.2.2. set up an independent monitoring body to check that conditions and standards in reception and detention facilities are in compliance with international standards;

7.2.3. reduce the 18-month maximum period of time allowed to detain foreign nationals without any legal permit to stay;

7.2.4. step up the exchange of best practices in terms of governance, and provide training courses for operating staff in the field of migration;

7.2.5. facilitate the access to the centres by international organisations and non-governmental organisations (NGOs);

7.2.6. properly inform irregular migrants, asylum seekers, and refugees of their rights and obligations.”

Dat de situatie in Italië dus geen significante verbetering heeft gekend in de laatste jaren integendeel ;

Dat de bestreden beslissing verwijst naar een rapport over Italië van het project “Asylum Information Database” om te oordelen dat het opvang van asielzoekers in die centra niet strijdig zou zijn met mensenrechten;

Dat de bestreden beslissing zich slechts op enkele stukken van het rapport baseert en een conclusie trekt die niet wordt gesteund door het rapport in zijn geheel;

Dat men in hetzelfde rapport (stuk 5) kan lezen dat: “First, the main negative aspect of the Italian reception system consists in the reduced number of places and structures that are not sufficient in order to provide to all asylum seekers in need an adequate reception. The conditions of arrival by boat of thousands of asylum seekers that require a prompt and immediate response in terms of rescue and reception constitutes another problem with regard to reception in Italy

(...)

An important obstacle is also the length of the asylum procedure, including the appeal phase, which leads to asylum seekers staying for long periods in CARAs and SPRAR structures, thus creating difficulties in guaranteeing that places are made available for new asylum seekers. This is a problem deriving both from the previous North African emergency and the current significant increase in the number of asylum applications, which cause delays in the examination of asylum requests by the determining authorities. In big cities like Rome, for example, an issue is also the lack of information on the way to submit a request for accommodation before the Questura. Another problem is the shortage of Prefecture staff and of cultural mediators and interpreters, who are not able to assess and to process all accommodation requests in due time. Moreover, as reported to CIR by a state officer, in order to accommodate an asylum seeker in a SPRAR facility the Prefecture has to fill in a detailed file (the so-called “scheda socio-sanitaria”, health and social form), which creates further delays because of the shortage of staff and interpreters. ” (p. 45-46).

Dat de bestreden beslissing deze elementen van het rapport geheel buiten beschouwing laat;

Dat een rapport van OSAR, "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees" van oktober 2013 (stuk 8) als volgt concludeert :

"In relation to the housing of asylum seekers and beneficiaries of international protection Italy presents systemic deficiencies. Italy is in breach of its obligations arising out the EU asylum law acquis, particularly the Reception Conditions Directive and the Qualification Directive. Further, Italy fails to comply with its obligations as regards access to health care by failing to provide information on access to this and by failing to take due account of the needs of vulnerable persons. In addition, Italy fails to adequately respect the rights of the child and the right to family life under the ECHR. The failure to support asylum seekers and beneficiaries of international protection may also constitute a violation of Art. 3 ECHR. Whether a violation of these rights has taken place, needs to be carefully assessed on an individual basis. In relation to this Member States are under a clear duty to examine the legal and factual situation on a case-by-case basis. Member States are no longer able to merely rely on the fact that the person can enforce his or her rights in Italy, as this is not an option in practice

(...)

There are serious deficiencies in the Italian housing system, which does not provide nearly enough places for asylum seekers and beneficiaries of protection. Once one centre is at full capacity, there is additional pressure on the other centres and this creates a knock-on-effect: currently all CARA are at full capacity and newly arrived asylum seekers and Dublin returnees are accommodated in SPRAR or community centres rather than CARA. Because it has become more difficult for such persons to support themselves, many of them stay longer and use up desperately needed spaces for new arrivals. Worst affected by this are beneficiaries of protection. They do not receive any support and are left to their own devices. Only those who are housed in a centre receive food from the state. Others rely on welfare organisations, which distribute food in the cities. In view of the current economic situation the prospects of being able to support themselves are close to nil. Today's lack of any prospects for beneficiaries of protection is even more overwhelming than it was on our fact-finding visit in autumn 2010. The prospects of finding accommodation after a Dublin return are very small.

Once the official asylum accommodation system runs at full capacity (CARA, FER, SPRAR), any other housing solutions are always temporary and often consist in emergency shelters that are open to all residents. But these fall far short of meeting the demand. It is therefore highly likely that Dublin returnees face an inhuman existence on the streets. Their day-to-day life centres on satisfying their most basic needs: queuing at NGOs or churches for food vouchers, queuing for a sandwich, looking for a place to sleep at night, looking for a place to wash. In the major cities they have to travel long distances and either dodge transport fares or walk for hours, often with small children. In these circumstances the integration into Italian society is all but impossible. Vulnerable persons, such as single parents with children and ill persons, are particularly affected, as their ability to integrate into society is even more seriously affected. But also young men, who fall within the group of the highest unemployment rate, are hardly able to find employment and support themselves." (bl. 66-68);

Dat de situatie in Italië dus zowel voor asielzoekers als voor erkende vluchtelingen vaak een schending uitmaakt van het recht op menswaardig leven bevat in artikel 3 EVRM;

Dat in een persbericht van de Europese Commissie van 19 februari 2015 (stuk 9) dat meedeelt dat er meer steun zal worden gegeven aan Italië voor de opvang van asielzoeker, men kan lezen dat: "Migration, Home Affairs and Citizenship Commissioner Dimitris Avramopoulos said: "Today we face a stark reality: Europe needs to manage migration better, in all aspects. And this is above all a humanitarian imperative. No, we cannot replace Italy in the management of the external borders but we can lend a helping hand. So we will extend Operation Triton and we will increase its resources if this is what Italy needs. At the same time, we are not building Fortress Europe. Our resettlement efforts have improved and now we are working to propose a credible number of resettlement places, on a voluntary basis, to offer alternative legal avenues to protection. The message we are sending today is very simple: Italy is not alone. Europe stands with Italy.(...) In a first step, the Commission has today put €13.7 million in emergency funding from the Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF) at Italy's disposal to support the country in managing the high influx of asylum seekers and improve the situation on the ground.

The Italian authorities made an additional request for emergency assistance in light of the dramatic increase of arrivals of unaccompanied minors (by 278% compared with 2013), focusing on their reception and assistance. An amount of approximately €11.95 million will now be granted”;

Dat dit aantoon dat de situatie in Italië nog altijd rampzalig is wat de opvang van asielzoekers betreft;

Dat volgens de website humanrights.ch (geupdated op 4 maart 2015) (stuk 10): “ In Italy, most asylum seekers - but also recognized refugees - receive no guarantees to be sheltered, and often only survive thanks to aid organizations. Shelters are not sufficient, and while being put on long waiting lists, even vulnerable persons such as minors, traumatized persons, pregnant women or sick persons, are to sleep on the streets, in parks or empty houses. This situation, even worst in Winter, was observed by Caritas Rom for instance”;

Dat, ook al zou de eiser een kans hebben om een centrum toegewezen te krijgen in het kader van de Dublin-procedure, dit slechts een tijdelijke opvang is met geen garantie op doorstroming naar een andere soort opvangstructuur omdat deze allemaal overvol zitten en hij ook aan zijn lot zal worden overgelaten zou hij als vluchteling worden erkend in Italië;

Dat in dit context de eiser repatriëren naar Italië een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld in een heel recent arrest nr 138.525 van 13 februari 2015 (stuk 6) dat:

“Uit de verschillende door de beide partijen bijgebrachte rapporten en andere documentatie blijkt dat, ondanks de bijkomende maatregelen waarnaar de verwerende partij verwijst, er nog steeds asielzoekers zijn die in Italië in extreem moeilijke omstandigheden terecht komen zonder opvang. Het feit dat het UNHCR niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. (...) In de geschetste omstandigheden – met name deze waarin op het eerste gezicht geenszins lijkt te kunnen worden uitgesloten dat de verzoeker als asielzoeker daadwerkelijk op straat heeft moeten leven – komt het prima facie aan de verwerende partij toe om zich ervan te vergewissen dat dit risico, dat een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou kunnen brengen, terdege te onderzoeken. In de bestreden beslissing wordt ter zake verwezen naar het AIDA-rapport waarin kritische kanttekeningen worden geplaatst bij de opvang van de in het kader van de Dublin-verordening overgedragen personen. Weliswaar wordt in datzelfde rapport verwezen naar het feit dat verschillende initiatieven in het algemeen en over de gevolgen ervan specifiek voor de situatie van verzoeker in het bijzonder, wordt niet gemotiveerd. Daar staat dan tegenover dat in het bedoelde rapport wordt gesteld dat de capaciteit van de opvangcentra problematisch blijft

De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer – op grond van algemene informatie die geen uitsluitel geeft – van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM, 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, §118) naar het risico dat verzoeker loopt (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat”;

Dat er dus een ernstig risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling zou de eiser overgedragen worden aan de Italiaanse asielinstanties;

5.

Dat de bestreden beslissing oordeelt dat de documenten neergelegd door de eiser geen waardevolle informatie zouden inhouden;

Dat de bestreden beslissing vindt bijvoorbeeld dat het artikel “Italy Abandons Refugees Without Food, Shoes: UN” (stuk 12) alleen het relaas zou zijn van 2 ongelukkige asielzoekers;

Dat het artikel echter begint met “The UN refugee agency on Tuesday accused Italy of abandoning hundreds of refugees in car parks on the outskirts of Rome and Milan, abandoning them without shoes, food or money”. Dat dit niet over twee asielzoekers gaat, maar over honderden. Dat, daarenboven, de eiser in de omgeving van Milaan zou terecht komen, zou hij overgedragen worden aan de Italiaanse asielinstanties;

Dat het dus wel om waardevolle informatie gaat, in tegenstelling tot de beweringen van de bestreden beslissing;

Dat de eiser onder meer heeft verwezen naar het verslag van Asilo in Europa, getiteld 'The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua' (stuk 11) dat als volgt luidt:

"In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9.500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014 – which will be valid for the period 2014-2016 – that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places.

Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years.

Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR".

Dat deze interview wel relevante informatie bevat wat de situatie in Italië betreft en de risico dat een repatriëring betekent voor de eiser;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 132.090 van 24 oktober 2014 heeft geoordeeld dat:

"Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van "de asielzoeker" in het algemeen met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht. Zij heeft daarbij gebruik gemaakt, luidens de motieven van de bestreden beslissing, van algemene rapporten die zonder uitzondering dateren uit –ten laatste- het jaar 2013. Waar zij in haar nota verwijst naar "Chope Christopher M., "Rapport: L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014" en ook dit rapport betreft bij haar conclusie dat niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn, moet erop worden gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat dit recentere rapport werd betrokken bij de beoordeling van het voormelde risico.

De verzoekende partij daarentegen, om aan te tonen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, verwijst naar en citeert uit:

- Het verslag van Asilo in Europa, getiteld "The future of the Italian reception system. Interview with the Director of te Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua", van 7 maart 2014;

- Een mededeling van UNHCR op 11 april 2014;

- Een persmededeling van de Verenigde Naties van 11 juni 2014;

- Een mededeling van UNHCR op 8 juli 2014;

- Een resolutie van de Raad van Europa van 26 juni 2014 die het structureel karakter van het opvangprobleem beklemtoont.

Aangezien de verwerende partij zelf gebruik heeft gemaakt van algemene rapporten bij de beoordeling van de situatie van "de" asielzoeker in het algemeen, kan zij de verzoekende partij in casu uiteraard niet verwijten ook te hebben verwezen naar recentere informatie.

De informatie die verzoekende partij bijbrengt is prima facie relevanter voor de actuele beoordeling van de opvangproblematiek dan de rapporten die door de verwerende partij werden gehanteerd en die de periode april 2011 – oktober 2013 beslaan.”

Dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar dezelfde informatie als die aan de basis van het hierboven vermeld arrest en dat de eiser heeft verwezen naar dezelfde informatie als de verzoekende partij in datzelfde arrest;

Dat dus geoordeeld moet worden dat de informatie bijgebracht door de eiser wel relevante informatie is die kan aantonen dat hij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling zou hij overgedragen worden aan de Italiaanse asielinstanties;

Dat de bewering van de tegenpartij in de bestreden beslissing dat er geen reëel risico zou bestaan op onmenselijke of vernederende behandelingen zou de eiser worden gerepatrieerd naar Italië dus niet op een correcte beoordeling van de elementen van het dossier berust;

Dat de bestreden beslissing dus een inadequate motivering vertoont in strijd met de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 in combinatie met de artikelen 3.2 en 17§1 van de EG-Verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend, het artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de EU en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, het zorgvuldigheidsbeginsel ;

6.

Dat de bestreden beslissing vervolgens stelt dat de asielaanvraag van de eiser behandeld zal worden in Italië;

Dat het recht op asiel niet altijd wordt geëerbiedigd in Italië, zoals blijkt uit het rapport van François Crépeau, Speciaal VN-Rapporteur voor de Mensenrechten van Migranten (stuk 13):

“the Special Rapporteur learned that some migrants detained in the CIEs were expelled to their countries of origin, despite having previously expressed their desire to make an asylum claim, however, prior to the formal registration of that claim. Another concern also relates to those migrants reportedly repatriated while still awaiting a judicial decision on their request to suspend the repatriation procedures following a negative decision on their international protection application made by the competent Territorial Commission”.

Dat er dus geen zekerheid bestaat dat de asielaanvraag van de eiser op een correcte manier behandeld zal worden in Italië;

Dat de loutere behandeling van een asielaanvraag niet voldoende is om de rechten van asielzoekers en vluchtelingen te eerbiedigen;

Dat men kan lezen in een rapport van de Norwegian Organisation for Asylum seekers (NOAS), getiteld “The Italian approach to asylum: system and core problems”:

“The most striking characteristic of the Italian asylum system is the lack of support, in terms of accommodation and integration, for the majority of those granted a permit. The situation leaves thousands of refugees—including many considered vulnerable—without proper means for taking care of themselves. The statements collected during the interviews for this report indicate that the lack of reception and integration opportunities is the main reason as to why an increasing number of asylum seekers and refugees choose to leave Italy for other European countries.” (stuk 14, bl. 5);

Dat ook al de eiser erkend zou kunnen worden als vluchteling in Italië, dit statuut hem niet zal beschermen tegen een schending van zijn mensenrechten, meer bepaald van artikel 3 EVRM, gezien de behandeling van vluchtelingen vaak onmenselijk of vernederend is;

Dat de bestreden beslissing dus niet op een adequate manier motiveert waarom er geen reëel risico zou bestaan van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU zou de eiser gerepatriëerd worden naar Italië;

Dat de tegenpartij dus toepassing had moeten maken van artikelen 3.2 en 17 van de Verordening 604/2013 en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de eiser op zich had moeten nemen;

7.

Dat de bestreden beslissing oordeelt dat de neven van de eiser niet als “gezinslid” kunnen worden beschouwd gezien ze niet beantwoorden aan de definitie bevat in artikel 2, g) van Verordening 604/2013. Dat er waarschijnlijk artikel 2, i) wordt bedoeld;

Dat het feit dat neven niet als gezinsleden kunnen worden beschouwd verhindert niet dat ze werkelijk familieleden zijn. Dat België, om de principes die aan artikel 7 en 15 van Verordening 604/2013 ten grondslag liggen, had kunnen kiezen om de asielaanvraag van de eiser te behandelen, overeenkomstig artikel 17 van de Verordening 604/2013 ;

Dat de consideransen 14 en 15 van Verordening 604/2013 bepalen :

“(14) Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop te staan.

(15) De gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden”

Dat de considerans 17 bepaalt :

“(17) Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familiërelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling.”

Dat deze beginselen als leidraad moeten worden gehanteerd bij de toepassing van de discretionaire clausules en de eenheid van gezin en hereniging van familieleden, ook al maken deze geen deel uit van hetzelfde gezin, zoveel mogelijk moet worden nagestreefd;

Dat intussen ook Meneer SHAT Mounis en diens echtgenote, Mevrouw SHAT Heba erkend zijn als vluchtelingen door het CGVS op 16 februari 2015 dus enkele weken al voor het nemen van de bestreden beslissing; Dat de aanwezigheid van deze familieleden werd gemeld aan de tegenpartij met een brief van de raadsman van de eiser van 14 januari 2015 ;

Dat gezien de eiser verschillende familieleden heeft in België en geen familie heeft in Italië, de Belgische asielinstanties hadden gebruik moeten maken van artikel 17 van de Verordening om de aanvraag van de eiser toch te behandelen, zeker rekening houdend met de andere humanitaire omstandigheden die hierboven werden aangehaald en die wijzen op een risico op onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM omwille van het gebrekkig opvangsysteem in Italië en het gebrek aan individuele garanties op opvang voor de eiser ;

Dat het bovendien geen afdoende motivering kan worden geacht te stellen dat niet zou blijken dat de eiser met zijn neven in het land van herkomst een effectief gezinsleven zouden hebben gedeeld en dat om die reden er geen eerbiediging van het gezinsleven zou moeten worden nagestreefd ;

Dat bij een onderzoek naar een mogelijke toepassing van een discretionaire clause er niet alleen rekening moet gehouden worden met de gezinsleden die deel uitmaakten van het gezin van de eiser in het land van herkomst, maar komen andere familiale relaties ook in aanmerking;

Dat de eiser andere familiale relaties heeft ingeroepen die ook onder artikel 8 EVRM vallen alsook onder artikel 17.1 van de Verordening 604/2013 en dat de tegenpartij, door het onderzoek naar een mogelijke toepassing van de discretionaire clausule enkel te beperken tot een onderzoek naar de aanwezigheid van gezinsleden die reeds in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin, een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd en niet alle elementen van het dossier in aanmerking genomen ;

Dat dit een kennelijk gebrek aan formele motivering inhoudt in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met artikel 17.1 van de Verordening 604/2013 en artikel 8 EVRM en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen en het zorgvuldigheidsbeginsel ;

8.

Dat het risico op schending van het artikel 3 EVRM dus niet hypothetisch of speculatief is, zoals de bestreden beslissing beweert, maar wordt bevestigd door de talrijke verslagen over het asielsysteem in Italië zoals hierboven aangehaald ;

Dat de algemene informatie over de situatie in Italië van de asielzoekers wel degelijk op de eigen persoonlijke situatie wordt betrokken omdat de eiser, nu hij een bijlage 26quater heeft gekregen, volledig in het ongewisse blijft over de concrete opvangomstandigheden waarin hij zal terechtkomen, of al zijn procedurele rechten in het kader van de asielprocedure zullen worden gegarandeerd en of hij toegang zal krijgen tot eventuele medische en psychologische zorgen;

Dat de bestreden beslissing door zich te baseren op een bewering van de Italiaanse asielinstanties dat de eiser in het kader van de Dublin-procedure in een specifiek centrum zal kunnen verblijven, dat slechts tijdelijk is, niet voldoende garanties heeft gegeven aan de eiser dat hij in correcte opvangomstandigheden zal terecht komen ;

Dat er ook geen zekerheid bestaat dat de asielaanvraag van de eiser op een correcte manier zal worden behandeld gezien het overlast van de Italiaanse asielinstanties. Dat hij dus riskeert om terug te worden gestuurd naar Palestina waar hij een risico op vervolging loopt;

Dat in het licht van de beschikbare informatie, zoals hierboven aangetoond, er moet worden geoordeeld dat het een gebrek aan zorgvuldigheid, redelijkheid en proportionaliteit uitmaakt, in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dat de verwerende partij geen individuele en precieze garanties heeft verkregen van de Italiaanse overheden die een effectieve toegang tot de asielprocedure en een eerbiedigen van de noodzakelijke procedurele rechten waarborgen alsook opvang in menswaardige omstandigheden, ook na het behandelen van zijn asielaanvraag;

Dat op basis van die talrijke informatie die in dezelfde richting wijst op zijn minst een verplichting kan worden afgeleid dat de tegenpartij zorgvuldiger moet zijn bij het nemen van bijlagen 26quaters naar Italië en dat er individuele en precieze garanties moeten worden gevraagd, gelet op de specifieke situatie en noden van de betrokken asielzoeker en die ook zekerheid geven over een menswaardige opvang in overeenstemming met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU wat in dit geval niet voldoende is gebeurd;

Dat de bestreden beslissing, doordat er geen toepassing werd gemaakt van het soevereiniteitsbeginsel bevat in artikelen 3.2 en 17 van de Verordening 604/2013 en dit op een wijze die niet op afdoende wijze is gemotiveerd, in strijd met de hierboven geciteerde algemene rechtsbeginselen en de verplichting tot formele en materiële motivering, in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de EU ;

Dat de bestreden beslissing dus ook een kennelijk gebrek aan adequate formele en materiële motivering vertoont, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen in combinatie met de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, maar ook een schending uitmaken van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur dat oplegt om administratieve beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden;”.

2.3.2.2. Nergens wordt uiteengezet hoe de bestreden beslissing zou blijken geven van machtsafwendings. De bestreden beslissing vormt de toepassing van artikel 51/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Nergens wordt uiteengezet hoe deze bepaling of andere §§ van deze bepaling geschonden worden. Deze middelonderdelen zijn dan ook prima facie onontvankelijk. De bestreden beslissing is zeer omstandig gemotiveerd, en hieruit blijkt dat rekening gehouden werd met alle door verzoeker in een brief van 21 november 2014 aangehaalde rapporten en elementen die zijn zaak kenmerken. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook de zorgvuldigheidsplicht blijkt prima facie niet.

2.3.2.3. Bepalingen die relevant zijn in onderhavige betwisting

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Deze bepaling waarvan de tekst ook neergelegd is in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Bij een beoordeling van een grief 3 van het EVRM of artikel 4 van het handvest, houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10).

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure

en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

2.3.2.4. De eerste kernvraag in deze zaak is of er sprake is van systeemfouten in Italië voor wat betreft de opvang van asielzoekers die op zich maakt dat geen enkele overdracht kan plaatsvinden. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota blijkt prima facie zowel uit het Tarakhel arrest van 4 november 2014 (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) als uit de zeer recente onontvankelijkheidsbeslissing in de zaak A.M.E. versus Nederland (A.M.E. v. Nederland, EHRM, 13 januari 2015, nr. 51428/10) dat de huidige situatie in Italië nog steeds niet kan vergeleken worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S.t. België: *“The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115)”*. Er ligt prima facie geen informatie voor waaruit zou blijken dat na januari 2015 de situatie dermate verslechterd is dat er sprake is van systeemfouten. Het houdt in dat een Dublinoverdracht op zich naar Italië geen schending van artikel 3 van het EVRM/ artikel 4 van het Handvest of een schending van artikel 3.2 van de Dublin III- Verordening met zich meebrengt.

2.3.2.5. De tweede kernvraag is of de verzoekende partij ingevolge ernstige tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers bij terugkeer naar Italië een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het kader van het zogenaamde Dublin-interview van 21 oktober 2014 het volgende heeft verklaard: *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen? Het is het enige land die Palestijnen erkenning geeft. Ik heb hier ook drie neven wonen die reeds erkend zijn. Het zijn neven van mijn vader. Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker? goed
Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?
Ik ken niemand in Italië. Hier heb ik de neven van mijn vader. België is het enige land die Palestijnen erkenning geeft en iets voor de vluchtelingen doet. Italië doet niks voor de vluchtelingen.”*

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij op zee werd opgepikt door de Italiaanse marine en naar Napels werd gebracht. Van Napels werd hij naar Milaan gebracht. Daar werd hij ondergebracht in een opvangcentrum van het Rode Kruis. Daarna werd hij naar een open opvangcentrum in Cremona gebracht. Daar verbleef hij naar eigen zeggen vijf dagen alvorens met de trein via Frankrijk door te reizen naar België.

Prima facie blijkt uit deze verklaringen niet dat verzoeker een behandeling ondergaan heeft in Italië die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verwerende partij benadrukt dit gegeven in haar nota, maar deze vaststelling volstaat niet om de vordering af te wijzen. Er moet worden nagegaan of verzoeker bij een terugkeer naar Italië een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, wat verwerende partij bijkens de bestreden beslissing in casu heeft gedaan.

2.3.2.7. Om dit te beoordelen heeft de verwerende partij diverse rapporten in ogenschouw genomen, waarvan minstens de rapporten die verzoeker heeft overgemaakt via zijn advocaat. Zij komt op omstandige wijze tot het besluit dat verzoeker geen reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verzoeker kan gelet op de omstandige motivering die kan worden teruggevonden in de bestreden beslissing bezwaarlijk stellen dat de beslissing niet voldoende motieven bevat in het licht van artikel 3 van het EVRM of dat verwerende partij tekort zou zijn geschoten in haar onderzoeksplicht. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar diverse arresten van de Raad die net dat aan de kaak stelden.

In het reeds vermelde Tarakhel-arrest werd gesteld door het EHRM dat hoewel de situatie in Italië niet te vergelijken is met die van Griekenland in de MSS-zaak, er vastgesteld moet worden *“qu’un nombre significatif de demandeurs d’asile renvoyés vers ce pays soient privés d’hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d’insalubrité ou de violence, n’est pas dénuée de fondement”*. Er kan worden aangenomen dat dit op heden nog altijd het geval is en dat dit in se de conclusie is die kan getrokken worden uit de rapporten die in de bestreden beslissing worden vermeld en uit de informatie die verzoeker zelf aanbrengt. Verwerende partij betwist blijkens de bestreden beslissing ook niet dat de situatie in Italië moeilijk is. Uit het Tarakhel-arrest en de latere hierboven vermelde onontvankelijkheidsbeslissing in de zaak A.M.E. t. Nederland volgt dat het te dezen van belang is dat er garanties inzake opvang gevraagd worden aan de Italiaanse autoriteiten, waarbij rekening gehouden wordt met het profiel van de asielzoeker in kwestie. De situatie van een asielzoeker met kinderen is anders dan dat van een gezonde alleenstaande man zonder kwetsbaar profiel, zoals in casu.

2.3.2.8. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij: *“We merken op dat de betrokkene een op 21.09.1989 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 21.10.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene verder geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden”*. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij diverse garanties gevraagd heeft aan de Italiaanse autoriteiten met betrekking tot opvang van verzoeker bij zijn terugkeer: *“We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 16.01.2015, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk waren geworden, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene bevestigden. In hetzelfde schrijven vragen ze de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Milaan-Malpensa en delen ze mee dat de betrokkene zal worden toegewezen aan een opvangstructuur die in het leven werd geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang en bijstand biedt aan personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen. De Italiaanse instanties zijn volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 geenszins verplicht tot het geven van deze informatie. Het feit dat ze in hun antwoord d.d. 16.01.2015 meedelen, toezeggen dat de betrokkene aan een welbepaald project van opvang zal worden toegewezen toont volgens ons aan dat de betrokkene na overdracht adequate opvang en bijstand zal worden aangeboden. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene”*.

Gelet op het voormelde kan gesteld worden dat de situatie van verzoeker prima facie vergeleken kan worden met de situatie van de verzoekende partij in de bovenvermelde onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM in de zaak A.M.E. t. Nederland namelijk *“The Court further notes that, unlike the applicants in the case of Tarakhel, cited above, who were a family with six minor children, the applicant is an able young man with no dependents and that, as regards transfers to Italy under the Dublin Regulation, the Netherlands authorities decide in consultation with the Italian authorities how and when the transfer of an asylum seeker to the competent Italian authorities will take place and that in principle three working days’ notice is given (see Mohammed Hussein, cited above, no. 27725/10, § 30, 2 April 2013)”*. De Raad merkt te dezen nog op dat verwerende partij blijkens de bestreden beslissing de Italiaanse autoriteiten *“minstens zeven dagen”* vooral in kennis stelt van de overdracht van verzoeker zodat de opvang ook daadwerkelijk kan plaatsvinden. Verzoeker kan in dit stadium niet verwachten dat reeds een specifiek opvangcentrum meegedeeld wordt in de bestreden beslissing. Prima facie volstaat *“de betrokkene zal worden toegewezen aan een opvangstructuur die in het leven werd geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en specifiek opvang en bijstand biedt aan personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen”*. Verzoeker eist meer *“absolute, ferme garanties”* maar de Raad ziet prima facie niet in wat verzoeker gelet op de elementen die zijn situatie kenmerken nog meer verwacht van de verwerende partij dat haalbaar en realistisch is. Verzoeker verwacht specifieke en aangepaste individuele garanties waarvan sprake in het Tarakhel-arrest, maar de omstandigheden die aanleiding gegeven hebben tot dit arrest, namelijk een gezin met minderjarige kinderen, zijn ten eerste niet de zijne en verzoeker duidt ook niet welke toestand de zijne is zodat specifieke en individuele garanties aangewezen zijn. Voorts betoogt verzoeker dat het slechts om een tijdelijke opvang gaat tot aan de bepaling van zijn juridische situatie en hij vervolgens riskeert

zonder opvang te zitten, maar dit hypothetisch betoog is op zich niet van aard om een schending van de aangehaalde bepalingen aannemelijk te maken. Het past te dezen nog te wijzen op het persbericht van de Europese Commissie van 19 februari 2015 dat verzoeker zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift en waarin gelezen kan worden: *“So we will extend Operation Triton and we will increase its resources if this is what Italy needs. At the same time, we are not building Fortress Europe. Our resettlement efforts have improved and now we are working to propose a credible number of resettlement places, on a voluntary basis, to offer alternative legal avenues to protection. The message we are sending today is very simple: Italy is not alone. Europe stands with Italy.(...) In a first step, the Commission has today put €13.7 million in emergency funding from the Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF) at Italy's disposal to support the country in managing the high influx of asylum seekers and improve the situation on the ground.*

The Italian authorities made an additional request for emergency assistance in light of the dramatic increase of arrivals of unaccompanied minors (by 278% compared with 2013), focusing on their reception and assistance. An amount of approximately €11.95 million will now be granted”. Hieruit kan prima facie besloten worden dat Italië aan de hand van Europese budgetten kan werken aan een verbetering van de opvangstructuur.

2.3.2.9. Gezien de vaststelling dat verzoeker in het verleden in Italië werd opgevangen in een Rode Kruiscentrum in Milaan en vervolgens in een open opvangcentrum in Cremona alwaar hij naar eigen zeggen vijf dagen verbleef alvorens met de trein via Frankrijk door te reizen naar België en gelet op de gevraagde garanties aan de Italiaanse autoriteiten voor de opvang van verzoeker bij diens terugkeer, kan terug verwezen worden naar de bovenvermelde onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM in de zaak A.M.E. t. Nederland waarin gesteld werd:

“The Court therefore finds, bearing in mind how he was treated by the Italian authorities after his arrival in Italy, that the applicant has not established that his future prospects, if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy for asylum seekers or that, in case of difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner”.

2.3.2.10. Voor wat betreft de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker bij zijn terugkeer naar Italië stelt de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de “Dublin-terugkeerder” geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 25, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het*

Europees Hof voor de Rechten van de Mens”. Verwerende partij verwijst ter ondersteuning van haar stelling dat verzoekers asielaanvraag zal behandeld worden door de Italiaanse autoriteiten naar het Asylum Information Data Rapport (AIDA-rapport) dat dateert van december 2014, dat verzoeker zelf toevoegt bij zijn verzoekschrift. Verzoeker kan dit prima facie niet onderuit halen met verwijzing naar een rapport van april 2011 (stuk 14 gevoegd bij het verzoekschrift) of een rapport dat handelt over een missie naar Italië van september-oktober 2012 (stuk 13 gevoegd bij het verzoekschrift).

2.3.2.11. Voor wat betreft de aanwezigheid van verzoekers neven in België stelt de bestreden beslissing:

“Betreffende het verblijf in België van drie neven langs vaderszijde merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neven verblijven dan wel in de hoedanigheid van begunstigden van internationale bescherming in België zus maar kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 wijzen we er op dat artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. We merken op dat artikel 16(1) hereniging vanwege een toestand van afhankelijkheid uitdrukkelijk beperkt tot een kind, broer, zus of ouder van de aanvrager. In het geval van de betrokkene betreft het neven, wat impliceert dat artikel 16(1) in dit geval niet van toepassing is. Wat de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 betreft komt het er ons inzien op aan te bepalen of de overdracht van de betrokkene aan Italië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven. Er moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Het loutere inroepen van het feit dat de betrokkene in België familie heeft en in Italië niet is in deze niet voldoende. We wensen te beklemtonen dat uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet blijkt dat de betrokkene en zijn drie neven langs vaderszijde in hun land van herkomst een effectief gezinsleven deelden. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen schending betekent van een reëel bestaand familie- en gezinsleven en derhalve ook geen inbreuk impliceert van artikel 8 van het EVRM”.

De verwerende partij verwijst, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, terecht naar artikel 2 g) van Dublin-III Verordening, dat de definitie bevat van het begrip ‘gezinslid’. Verzoeker kan de bovenvermelde uitgebreide motivering van de bestreden beslissing prima facie niet onderuit halen door zijn simpel betoog dat hij en zijn neven werkelijke familieleden zijn en door zijn overtuiging dat verwerende partij had dienen te opteren voor de toepassing van artikel 17 van de Dublin-III Verordening. Hij verwijst hierbij naar consideransen van de Dublin-III Verordening, doch deze zijn niet bindend. De soevereiniteitsclausule opgenomen in artikel 17 van de Dublin-III Verordening, voorziet in geen enkele verplichting doch stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 17 van de Dublin-III Verordening vervatte mogelijkheid. Deze bepaling schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van de verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule laat niet toe te besluiten dat de betrokken bepaling geschonden is.

2.3.2.12. Conclusie

De verwerende partij heeft op voldoende wijze aannemelijk gemaakt dat verzoekers asielaanvraag zal behandeld worden bij terugkeer. Zij heeft tevens op voldoende wijze verduidelijkt waarom verzoekers asielaanvraag niet kan behandeld worden op grond van de aanwezigheid van twee neven in België en waarom zij geen toepassing maakt van artikel 17 van de Dublin-III Verordening. Zij heeft voorts blijkens de bestreden beslissing prima facie een rigoureuus onderzoek gedaan of verzoeker bij terugkeer naar Italië een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij verzoekers geval afgetoetst werd aan de meest recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake de toestand Italië voor asielzoeker (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland en A.M.E v. Nederland, EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10). Zij heeft daarbij diverse rapporten beoordeeld, minstens degene die verzoeker heeft aangebracht, zij heeft verzoekers persoonlijke elementen in aanmerking genomen en ze heeft garanties gevraagd aan de Italiaanse autoriteiten voor de opvang van verzoeker bij zijn terugkeer naar Italië. De verzoeker formuleert kritiek op het asielbeleid en het opvangbeleid in Italië, zonder voldoende duidelijk aan te tonen dat deze kritiek in het licht van de zeer recente rechtspraak van het EHRM een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat een reëel en imminent risico aanwezig is op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van en artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Mede gelet op het gestelde in het Tarakhel-arrest en de zeer recente onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM in de zaak A.M.E. t. Nederland en gelet op de informatie die heden voorligt alsook gelet op het profiel van verzoeker, een gezonde alleenstaande man waarvan niet blijkt dat hij bijzondere noden heeft, dient de Raad prima facie tot de conclusie te komen dat er geen schending aannemelijk gemaakt wordt van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 3.2. van de Dublin-III Verordening. Aangezien geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt, wordt ook geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 17, § 1, van de Dublin-III Verordening, dat verzoeker hieraan verbindt. Deze bepaling wordt evenmin geschonden doordat verwerende partij de aanwezigheid van verzoekers neven in België niet weerhoudt als grond om zelf de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Het gegeven dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of disproportioneel is, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Derhalve is het enig middel voor zover ontvankelijk, prima facie ongegrond en derhalve niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

kamervoorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA